

UZASADNIENIE

T. G. został oskarżony o to, że:

I. W okresie stycznia i lutego 2015 r. w P. przy ul. (...) wykorzystując przymusowe położenie M. B. (1), który nie miał zdolności kredytowej, zawarł z nim ustną umowę pożyczki pieniędzy kwocie 25000 zł nakładając na niego obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym polegającym na naliczaniu kwoty odsetek 500 zł tygodniowo, a następnie 1300 zł tygodniowo od całej kwoty, tj. o czyn z art. 304 kk

II. We wrześniu 2015 r w P. przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz egzekucji rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do wydania mu pieniędzy w kwocie 10.000 złotych, tj. o czyn z art. 282 kk

III. W okresie od czerwca 2015 r do września 2015 r w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz egzekucją rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do wydania mu pieniędzy w kwocie 3500 złotych, tj. o czyn z art. 282 kk

IV. W październiku 2015 r w P. Tryb przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz realizacją rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do podpisania niekorzystnej dla niego umowy kupna sprzedaży samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 13.000, który to samochód został następnie sprzedany przez T. G. nieustalanej osobie za kwotę 5000 złotych, która to kwota stanowiła spłatę części długu przez pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 828 kk

V. W grudniu 2015 r w P. przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz realizacji rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do wydania mu pieniędzy w kwocie 40000 złotych, tj. o czyn z art. 282 kk

VI. W lutym 2017 r w P. przy ul. (...) celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz realizacji rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do wydania mu pieniędzy w kwocie 1000 złotych, tj. o czyn z art. 282 kk

VII. W marcu 2017 r w P. przy ul. (...) celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz realizacji rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do wydania mu pieniędzy w kwocie 1000 złotych, tj. o czyn z art. 282 kk

VIII. W 2015 lub 2016 r w P. w salonie (...) na terenie galerii (...) przy ul. (...) celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz realizacji rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do zawarcia dwóch umów telekomunikacyjnych na telefony komórkowe o wartości około 4000 zł, które to telefony po zawarciu umów pokrzywdzony przekazał T. G. w zamian za rzekomy dług, tj. o czyn z art. 282 kk

IX. W okresie od czerwca do grudnia 2015 r w P. Tryb na terenie sklepów (...) usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz rzekomym długiem usiłował zmusić pokrzywdzonego do zawarcia umów kredytów na sprzęt AGD o nieustalonej wartości, lecz zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi na brak zdolności kredytowej pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw.z art. 282 kk

X. W dniu 12 kwietnia 2017 r w P. przy ul. (...) na terenie galerii (...) celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. (1) w ten sposób, że pod groźbą pobicia oraz realizacji rzekomego długu zmusił pokrzywdzonego do wydania mu pieniędzy w kwocie 150 zł, tj. o czyn z art. 282 kk

XI. W marcu 2016 r. w P. na ul. (...) groził A. B. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, twierdząc, że jeśli nie powie mu, gdzie przebywa jej brat M. B. (2), zrobi jej "wjazd na chatę", przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190§1 kk

XII. W dniu 06 kwietnia 2017 r. w P. przywłaszczył sobie telefon komórkowy I. 6s o numerze (...) o wartości 2500 zł, stanowiący własność P. S., tj. o czyn z art. 284§1 kk

XIII. W okresie od 2010 r. do 2016 r. w P. wykorzystując przymusowe położenie M. W., który nie miał zdolności kredytowej, zawarł z nim ustną umowę pożyczki pieniędzy w kwocie 40000 zł nakładając na niego obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, polegającym na naliczeniu procentowym odpowiednio 10,20 i 30 procent od udzielonej pożyczki, w wyniku czego pokrzywdzony finalnie oddał T. G. kwotę około 70000 zł, tj. o czyn z art. 304 kk

XIV. W bliżej nieustalonym dniu w okresie od 2010 r. do 2016 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że pod groźbą wywiezienia go do lasu, ucięcia palców oraz po kilkukrotnym uderzeniu ręką w twarz pokrzywdzonego, imputując mu istnienie rzekomego długu, zmusił go do wydania mu pieniędzy w kwocie 20.000 - 30.000 zł, tj. o czyn z art. 282 kk

XV. W maju 2013 r. w W., działając w imieniu i na zlecenie A. K. udał się do miejsca zamieszkania D. K. w celu odzyskania pieniędzy za niezapłaconą fakturę na kwotę około 1300 zł, a następnie przyjął od niego kwotę 1000 zł w dwóch ratach po 500 zł, które to pieniądze przywłaszczył sobie, nie przekazując ich A. K., czym działał na szkodę D. K. i A. K., tj. o czyn z art. 284§2 kk

XVI. W maju 2013 r. w P. działając w imieniu i na zlecenie A. K., spotkał się z W. B. w celu odzyskania pieniędzy z niezapłaconą fakturę w kwocie około 10.000 zł, a następnie przyjął od niego kwotę 14.000 zł, które to pieniądze sobie przywłaszczył, nie przekazując ich A. K., czym działał na szkodę W. B. i A. K., tj. o czyn z art. 284§1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 11 października 2017 roku w sprawie II K 485/17 :

1. uznał oskarżonego **T. G.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 304 kk z tym uzupełnieniem, iż ustalił, że w wyniku przestępstwa oskarżony osiągnął korzyść majątkową nie niższą niż 18.000 zł i za to na podstawie art. 304 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 1 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 18.000 zł;

3. w miejsce czynów zarzucanych w punktach od II do V oraz VIII i IX aktu oskarżenia uznał oskarżonego **T. G.** za winnego tego, że w okresie od końca sierpnia 2015 r. do 2 grudnia 2015 r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbami zamachu na życie i zdrowie doprowadził M. B. (3) do rozporządzenia mieniem o łącznej wartości nie niższej niż 112 150 zł oraz usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości w ten sposób, że:

- w okresie sierpień – wrzesień 2015 r. wymusił na pokrzywdzonym zawarcie dwóch umów abonamentowych o świadczenie usług telekomunikacyjnych z jednoczesnym zakupem dwóch telefonów komórkowych o łącznej wartości nie niższej niż 7.000 zł, które następnie przejął w posiadanie;

- pod koniec sierpnia 2015 r. wymusił na pokrzywdzonym wydanie pieniędzy w kwocie 10.000 zł;

- we wrześniu 2015 r. wymusił na pokrzywdzonym wydanie pieniędzy w kwocie 35.000 zł;

- w październiku 2015 r. wymusił na pokrzywdzonym podpisanie in blanco umowy sprzedaży samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości ok. 13.000 zł, sprzedając go następnie nieustalonej osobie, za nieustaloną cenę;

- w dniu 2 grudnia 2015 r. wymusił na pokrzywdzonym wydanie pieniędzy w kwocie 45.000 zł;

- w okresie od czerwca do grudnia 2015 r. usiłował wymusić na pokrzywdzonym zaciągnięcie dwóch albo trzech kredytów konsumenckich na sfinansowanie sprzętu AGD i RTV celem przejęcia go w posiadanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację zdolności kredytowej pokrzywdzonego przez punkty bankowe, czym wyczerpał dyspozycję art. 282 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 400 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

4. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 3 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 72.150 zł;

5. na podstawie art. 46 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 3 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. środek kompensacyjny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. B. (3) kwoty 30.000 zł;

6. na podstawie art. 41a§1 i §4 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 3 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z M. B. (3) w jakiegokolwiek formie, w tym za pośrednictwem innych osób oraz zakazu zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat;

7. w miejsce czynów zarzuconych w punktach VI, VII i X aktu oskarżenia uznał oskarżonego **T. G.** za winnego tego, że w okresie od lutego 2017 r. do 12 kwietnia 2017 r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbami zamachu na życie i zdrowie doprowadził M. B. (3) do rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 2.150 zł w ten sposób, że:

- w lutym 2017 r. wymusił na pokrzywdzonym wydanie pieniędzy w kwocie 1.000 zł;

- w marcu 2017 r. wymusił na pokrzywdzonym wydanie pieniędzy w kwocie 1.000 zł;

- w dniu 12 kwietnia 2017 r. wymusił na pokrzywdzonym wydanie pieniędzy w kwocie 150 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 282 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 282 kk, art. 33§2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

8. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 7 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 2.150 zł;

9. oskarżonego **T. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XI aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 kk i na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 41a§1 i §4 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 9 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z A. B. w jakiegokolwiek formie, w tym za pośrednictwem innych osób oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat;

11. oskarżonego **T. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XII aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 1 kk i na podstawie art. 284 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

12. oskarżonego **T. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIII aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 304 kk z tą zmianą, iż ustalił, że w wyniku przestępstwa oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 20.000 zł i za to na podstawie art. 304 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

13. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 12 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 20.000 zł;

14. oskarżonego **T. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 282 kk z tą zmianą, iż wymuszoną kwotę ustalił na nie mniej niż 20.000 zł i za to na podstawie art. 282 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

15. na podstawie art. 41a§1 i §4 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 14 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z M. W. w jakiegokolwiek formie, w tym za pośrednictwem innych osób oraz zakazu zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat;

16. w miejsce czynów zarzucanych w punktach XV i XVI aktu oskarżenia uznał oskarżonego **T. G.** za winnego tego, że w maju 2013 r. w W. oraz w P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i celu wymuszenia zwrotu wierzytelności służących A. K., groził jego dłużnikom tj. D. K. i W. B. użyciem przemocy wobec nich i ich najbliższych w rezultacie czego na poczet długu u A. K. D. K. powierzył oskarżonemu łącznie kwotę 1.000 zł, a W. B. powierzył oskarżonemu łącznie kwotę nie mniejszą niż 12.000 zł, które to kwoty oskarżony przywłaszczył nie zwracając ich w żadnej części wierzycielowi, czym wyczerpał dyspozycję art. 191 § 2 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 191 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

17. na podstawie art. 41a§1 i §4 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 16 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z G. K. i W. B. w jakiegokolwiek formie, w tym za pośrednictwem innych osób oraz zakazu zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat;

18. na podstawie art. 46 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 16 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. K. kwoty 1.000 zł;

19. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 16 wyroku orzekł wobec oskarżonego T. G. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 5.000 zł;

20. na podstawie art. 85 § 1, 2 i 3 kk, art. 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu T. G. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 400 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

21. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu T. G. okres tymczasowego aresztowania od dnia 20 kwietnia 2017 roku, godzina 13:25;

22. na podstawie art. 44§1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych na k. 383-383v pod poz. 1, 2, 4, 5, 6;

23. na podstawie art. 231§1 kk złożył do depozytu sądowego dowód rzeczowy wymieniony na k. 383 pod poz. 3 oraz rzeczy wymienione na k. 383v pod poz. 1-5;

24. zasądził od oskarżonego T. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1710,51 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu karnym oraz wymierzył mu 4.400 zł tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego T. G..

Obrońca oskarżonego:

I. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w zakresie winy, co do czynów określonych w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XIII, XIV wyroku oraz w zakresie orzeczonych w punktach 1, 3, 6, 7, 9, 11, 12, 14, 16 wyroku kar jednostkowych i kary łącznej orzeczonej w punkcie 20 wyroku, na korzyść oskarżonego T. G.,

II. Powołując się na przepis art. 438 pkt 3 i 4 kpk wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania, iż oskarżony T. G. swoim zachowaniem wobec M. B. (3) i M. W. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 282 k.k., podczas gdy dowody i okoliczności sprawy, a zwłaszcza błędnie ocenione przez Sąd I instancji zeznania w/w pokrzywdzonych i wyjaśnienia T. G. rozważone we wzajemnym powiązaniu prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa określonego w art. 282 kk, lecz przestępstwo zmuszenia do zwrotu wierzytelności określone w art. 191 § 2 kk, , gdyż bezprawne działania oskarżonego każdorazowo miały na celu zaspokojenie posiadanej wierzytelności względem pokrzywdzonych,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania, iż oskarżony T. G. swoim zachowaniem wobec M. B. (3) i M. W. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 304 k.k., podczas gdy dowody i okoliczności sprawy, a zwłaszcza błędnie ocenione przez Sąd I instancji zeznania w/w pokrzywdzonych i wyjaśnienia T. G. rozważone we wzajemnym powiązaniu prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa określonego w art 304 k.k.,
- rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu wobec T. G. kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności w nadmiernej wysokości, wynikającej z niedostatecznego uwzględnienia przy wymiarze kary okoliczności łagodzących, w szczególności dotychczasowej niekaralności oskarżonego, faktu przyznania się oskarżonego do czynów zarzucanych mu w punktach I - XVI, złożenia klarownych i spójnych wyjaśnień, co do tych czynów, pozwalających na ustalenie okoliczności nie budzących wątpliwości, faktu przeproszenia wszystkich pokrzywdzonych i przyjęcia tychże przeprosin przez pokrzywdzonych z jednoczesnym złożeniem oświadczeń o dokonany pojednaniu i wybaczeniu oskarżonemu, naprawienia szkody przez oskarżonego, potępienia przez oskarżonego swojego zachowania, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa powodujących, że czyn oskarżonego nie cechuje się bardzo wysokim, a jedynie umiarkowanym stopniem społecznej szkodliwości, dlatego też wymierzone kary jednostkowe i kara łączna są nadmiernie dolegliwe i nie spełniają swoich ustawowych wymogów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,

III. Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na przepisy art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie właściwej kwalifikacji prawnej czynów opisanych w punktach II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XIV wyroku tj. art. 191 § 2 kk zamiast art. 282 kk z jednoczesnym uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu popełnienia przestępstw z art. 304 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych za popełnione przestępstwo z art. 191 § 2 kk w wymiarze 3 miesięcy za każde z nich i kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za wszystkie czyny i kary grzywny w łagodniejszym wymiarze aniżeli 400 stawek dziennych po 50 zł każda.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 stycznia 2018 roku obrońca oskarżonego T. G. popierał złożoną apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że w wyczerpującym uzasadnieniu wyroku, sporządzonym z dbałością o uwzględnienie i szczegółowe odniesienie się do wszystkich, istotnych w sprawie okoliczności, Sąd orzekający poddał wnikliwej i logicznej analizie zebrane dowody, w sposób zgodny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wnioski ocenne tego Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym, nie wykraczają one poza granice oceny zakreślonej dyspozycją art. 7 k.p.k. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji była zarówno swobodna, jak i wszechstronna, z poszanowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k., a więc legitymuje się zgodnością z tym, co wynikało z prawidłowo przeprowadzonych dowodów, ocenionych wedle zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z uzasadnienia wyroku wynika wprost, które dowody Sąd uznał za wiarygodne, a którym wiarygodności i z jakich powodów, odmówił. Wywód tego Sądu opierający się na zebranych dowodach zawierający omówienie znaczenia każdego z nich z osobna i wszystkich ich we wzajemnym powiązaniu, jest logiczny, a zarazem uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obrońca oskarżonego nie wykazał w żaden sposób, aby rozumowanie Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty podniesione w apelacji, mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na odmiennej i subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w szczególności zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że oskarżony T. G. swoim zachowaniem wobec M. B. (3) i M. W. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 191 § 2 kk, gdyż bezprawne działania oskarżonego każdorazowo miały na celu zaspokojenie posiadanej wierzytelności względem tych pokrzywdzonych. Kwestię tę szczegółowo uzasadnił Sąd I instancji i ustalenia w tym zakresie są prawidłowe i zasługują na akceptację. Przeciwnie wierzytelność, którą rzekomo posiadał T. G. względem pokrzywdzonego M. B. (3) była niewątpliwie wierzytelnością pozorną, narosłą wskutek „odsetkowej pułapki”. M. B. (1), w momencie jak znalazł się z trudnej sytuacji finansowej, pożyczył od T. G. łącznie około 35.000 złotych. Następnie zwrócił oskarżonemu „prowizje”, w łącznej wysokości 110.000 złotych, a pomimo tego nadal oskarżony T. G. stwierdzał istnienie długu w wysokości około 170.000 złotych. Podobnie wszystko wyglądało, gdy chodzi o pokrzywdzonego M. W. z tym, że tu kwoty pożyczone przez oskarżonego i uzyskiwane „prowizje” były niższe. W obu wszakże przypadkach T. G. stosował całą gamę zachowań, mających na celu odzyskanie zarówno pożyczonych pieniędzy, jak i w jego subiektywnym przekonaniu należnych mu z tego tytułu dochodów. A to groził pokrzywdzonym okaleczeniem maczetą, wywiezieniem do lasu, pucianiem palców, ciężkim pobiciem, „wjazdem na chatę”, albo powoływał się na swoich kolegów, którzy nie będą już „tacy mili jak on”. Groźbami tymi oskarżony działał zatem z intencją ukształtowania woli pokrzywdzonych w pożądanym przez siebie kierunku i zmuszenia ich w ten sposób do rozporządzenia mieniem na jego korzyść. Wiedział też, że pokrzywdzeni odczuwają przed nim paniczny lęk i nie są zdolni do jakiegokolwiek oporu. Okoliczności te powodują, że prawidłowo Sąd I instancji zakwalifikował przestępczą, bo realizowaną przemocą, groźbami zamachu na życie lub zdrowie pokrzywdzonych bądź ich najbliższych oraz motywowaną wolą uzyskania korzyści majątkowej windykację niczym nieuzasadnionych „prowizji” wynikających z pożyczek udzielanych M. B. (3) i M. W. z art. 282 kk, z zastosowaniem przy tym w zakresie czynów od II do X art. 12 kk.

Sąd I instancji prawidłowo też ocenił zachowanie T. G. wobec M. B. (3) i M. W. przypisane w pkt 1 i 12 wyroku, a mianowicie że odpowiada ono istocie występku powszechnie znanego pod nazwą wyzysku, przywołując przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, że warunkiem niezbędnym do przyjęcia odpowiedzialności karnej za czyn z art. 304 kk jest ustalenie, że osoba pokrzywdzona, zawierająca z oskarżonym umowę znajdowała się w przymusowym położeniu - a więc, że dotknęły ją takie okoliczności życiowe, w tym ekonomiczne, które przesądziły o konieczności zawarcia

przez nią tej umowy bez względu na stan pokrzywdzenia, wiążący się z niewspółmiernością określonych tą umową świadczeń - oraz, że oskarżony miał pełną świadomość tego faktu.

Pokrzywdzeni M. B. (1) i M. W. pożyczali od oskarżonego pieniądze znajdując się w trudnej sytuacji finansowej. Nie mieli zdolności kredytowej, a prowadzona działalność gospodarcza wymagała środków finansowych. Dla profesjonalnych podmiotów udzielających pożyczek obaj byli niewiarygodni. Oskarżony zaś nie pytał o ich dochody i zabezpieczenie, nie wymagał formalności i natychmiast przekazywał do ręki gotówkę, od której zależał byt działalności prowadzonej przez pokrzywdzonych. Słusznie też Sąd I instancji przyjął, że oskarżony zdawał sobie sprawę, że jego kontrahenci zwracając się do niego o pożyczkę znajdują się w przymusowej sytuacji i nie mają innej alternatywy. Naiwnością byłoby bowiem sądzić, że oskarżony takiej wiedzy nie posiadał. Przecież udzielanie pożyczek na wysoki, wręcz lichwiarski procent, było jego głównym źródłem utrzymania. Swoich klientów oskarżony spotykał wielokrotnie, nachodząc ich na ulicy, w miejscu zamieszkania, w miejscu pracy, jak to miało np. miejsce w przypadku M. B. (1). A to, że pokrzywdzeni M. B. (1) i M. W. kilkakrotnie pożyczali pieniądze od oskarżonego nie świadczy wcale o tym, że pokrzywdzeni byli w stanie udźwignąć finansowo koszty zawartych pożyczek, co utwierdzało oskarżonego, że nie znajdują się w przymusowym położeniu. Zdaniem Sądu Odwoławczego oskarżony był po prostu pewien, że niezależnie w jak trudnej sytuacji finansowej znajdą się obaj pokrzywdzeni, stosowane przez niego środki perswazji pozwolą mu odzyskać ze znaczną, niczym nieuzasadnioną nadwyżką, zainwestowane środki finansowe.

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego Sąd Rejonowy uwzględnił również w przedmiotowej sprawie całokształt okoliczności rzutujących na wymiar zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej.

Sąd Okręgowy miał na względzie, że rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 kpk zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a tą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72, niepublikowany).

Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczone kary jednostkowe za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu w wyroku, jak i orzeczone łączna kara pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat o charakterze izolacyjnym oraz grzywna w licznie 400 stawek po 50 zł, są karami sprawiedliwymi i nie cechuje ich rażąca niewspółmierność w stosunku do popełnionych przez oskarżonego czynów. Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych i przypisanych oskarżonemu, głównie wymuszeń rozbójniczych, jest bardzo wysoki, a nie umiarkowany jak to podnosił obrońca. W kwiecistym stylu okoliczności wpływające na wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego przedstawił w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji i znalazły one akceptację Sądu Odwoławczego.

Co do okoliczności łagodzących na które powoływał się obrońca oskarżonego, a mianowicie faktu przyznania się oskarżonego do czynów zarzucanych mu w punktach I - XVI, złożenia klarownych i spójnych wyjaśnień, co do tych czynów, pozwalających na ustalenie okoliczności nie budzących wątpliwości, faktu przeproszenia wszystkich pokrzywdzonych i przyjęcia tychże przeprosin przez pokrzywdzonych z jednoczesnym złożeniem oświadczeń o dokonanym pojednaniu i wybaczeniu oskarżonemu, naprawienia szkody przez oskarżonego, potępienia przez oskarżonego swojego zachowania to wskazać należy, że również i one zostały uwzględnione przez Sąd I instancji i prawidłowo ocenione. Oskarżony T. G. w pełni przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów dopiero na rozprawie przed Sądem I instancji. Już na pierwszy rzut oka widać, że była to taktyka procesowa mająca na celu uzyskanie rozstrzygnięcia w trybie art. 387 kpk (vide wniosek oskarżonego i jego obrońcy oraz stanowiska stron postępowania k. 476 odwrót i 478 odwrót). Na drodze temu stanął jednak, i słusznie, Sąd I instancji, nie uwzględniając wniosku przede wszystkim z uwagi na nieadekwatność wymiaru kary łącznej do wagi zarzucanych czynów. Temu

samemu celowi zdaniem Sądu Odwoławczego służyła żarliwa manifestacja poczucia skruchy przez oskarżonego, połączona z przeproszeniem pokrzywdzonych i zapewnieniem zadośćuczynienia doznanych przez nich szkód. W zakresie odnoszącym się zaś do poczucia bezpieczeństwa pokrzywdzonych i skutków, jakie wywołały przeprosiny oskarżonego oraz jego starania o zawarcie porozumień co do naprawienia szkody, zauważyć należy, że deklaracje pokrzywdzonych, w szczególności M. W. i M. B. (3), są wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony obaj pokrzywdzeni starali się przekonać, że z uwagi na pojednanie z oskarżonym nie czują przed nim już żadnych obaw, a nawet wyrażali oczekiwanie, że kara dla oskarżonego nie będzie surowa i pozwoli mu szybko wyjść na wolność. Z drugiej zaś strony z ich postawy wynikał ewidentny lęk przed oskarżonym co wskazuje, że pokrzywdzeni wciąż pozostają pod silną presją utrwalanego w nich strachu przed jego przestępczymi możliwościami. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, zwykła logika każe powątpiewać w deklaracje przebaczenia i pojednania, skoro jednocześnie M. B. (1) i M. W. żądali ochrony przed T. G., a gdyż się go nadal obawiają.

Reasumując należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał żadnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich miał, jego zdaniem, dopuścić się Sąd Rejonowy, a podniesione przez niego zarzuty sprowadzają się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia. Sąd Rejonowy nie dopuścił się zatem ani błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, ani rażącej niewspółmierności kary, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji dokonał również prawidłowej subsumcji prawnej zachowań oskarżonego pod określone przepisy ustawy karnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Drugoinstancyjne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze oparte zostało na przepisie art. 636 § 1 kpk, a opłatę wymierzono na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).